

«Само единъ денъ право»

I

Базъ (захващаніе)

— Да! това е твърдѣ лѣсно.

— Какво?

— Да говоришъ право.

— Нѣма и ти си убѣденъ, че винаги говоришъ право?

— Всѣкога? мигаръ се не съмнявашъ?

— До нейдѣ да! . . .

— Слушай, Чижовъ, отговорилъ еlegantния младъ чловѣкъ, като се обръщаль къмъ свой още повече еlegantенъ другаръ,—знаешъ ли? най послѣ това е оскърбително.

— Нѣма нищо Налитаевъ! Азъ искахъ да ти кажа ето какво: ако ти дѣйствително говоришъ всякога право, то щехъ да тя считамъ за нѣкое нравствено чудовище.

— Азъ никога не съмъ лѣгалъ, продължавалъ Налитаевъ, отъ днитѣ на дѣтинството си всякога съмъ говорилъ право.

— Да! той се не съсеца, че даже лѣже и въ настоящата минута:» помислилъ си Чижовъ.

НИКОГА НЕ ДА ТЪРНОВО